

главичката по желѣзнитѣ прѣчки, най-сетне падна от малѣло и Иванчо го хвана.

— Пипнахъ те, — рече той, — сега ще намѣря ножицата и ще ти отрѣжа крилетѣ, че тогава да видиме какъ ще хвърчишъ!

Врабчето замръзна отъ страхъ. Иванчо погледна за ножицата и я видѣ закачена на стената. Посѣгна да я вземе, ала не я стигна, защото бѣше много низкъ.

— Почакай малко, да се върне мама! — закани се той на врабчето. — Тя ще ми снесе ножицата.

И мушна птичето въ пазвата си. Седна до прозореца и се замисли.

— Тупъ-тупъ-тупъ! — тупкаше Иванчовото сърдце.

— Кой тупка тъй? — попита врабчето.

— Азъ тупкамъ, — отвърна сърдцето.

— Че кой си ти?

— Иванчовото сърдце.

— Знаешъ ли, — почна птичето, — Иванчо иска да ми отрѣже крилетѣ съ ножица.

— Охъ, тоя Иванчо все пакости върши! — въздъхна дълбоко сърдцето.

— Можешъ ли да ми помогнешъ?

— Азъ не мога, — отвърна сърдцето, — защото Иванчовото

ухо е пълно съ памукъ и да викамъ нѣма да ме чуе, ами ще кажа на съня.

Падаше вечеръ. Селото полека потъваше въ синя мрачина. Ванювиятъ сънь стоеше невидимъ предъ момчето и му гжделичкаше клепкитѣ.

Сърдцето повика съня и му разказа какво иска да прави Иванчо.

— Помогни на врабчето! — рече то.

— Добре, — прошепна тихо сънятъ и затвори Иванчовитѣ клепки. Заспа малкото момче и на сънь трѣгна по снѣга. Вървѣше босо, въ една вѣковна гора, по крива козя пжтека. Искаше му се да хапне нѣщо, да си подкрепи силитѣ, да си постопли рѣцетѣ, ала нѣмаше нито хлѣбъ, нито огънь въ бѣлата снѣжна гора. Не щѣшъ ли, изведнажъ видѣ една малка червена кжщурка. Дими куминтъ на тая кжщурка, а предъ кжщурката стои голѣмо дървено корито — подпрѣно като капанъ. Подъ коритото видѣ чиния. Въ чинията цѣло печено пиле, малко зачервено. До пилето — порѣзаница бѣлъ хлѣбъ. Зжбитѣ му затракаха отъ гладъ. Безъ да мисли много, той се наведе подъ коритото и протегна ржка. Но щомъ докосна хлѣба, коритото щракна, падна